

Simonida Milojković | 09. 10. 2011. - 11:00h | Foto: Z. Lončarević

ISPOVEST: Ivan Milinković, pevač grupe “Legende”

Umeo sam i da se pobijem, ali i da zaplačem

Nisam baš doktor za žensko srce, ali smatram da sam jedan dobar terapeut, kaže Ivan Milinković, pevač grupe “Legende”, koji u srećnom braku sa suprugom Micom ima sina Filipa, kog voli najviše na svetu.

Ivan Milinković: Na estradi ima mnogo ljudi sa veštačkom popularnošću. Poznati su po svemu osim po onome čime se bave

Roditelji su me vaspitavali muški. Sestra, pošto je mlađa, bila je pošteđena, a mene su pripremali za sve surovosti ovog sveta. Na vreme su me učili da budem otmen, ali spreman na neke udarce u životu. To su sprovodili kroz razgovore, ali bilo je i tvrdih obračuna (smeh) do kojih bi došlo kada sam želeo da ostanem negde duže sa društvom, da popušim prvu cigaretu...

Vaspitavali su me na način svojstven ljudima iz srednje klase koji su rasli u vreme posle Drugog svetskog rata. Ti naši roditelji bili su poslednji Mohikanci onog srećnog društva koji su decu vaspitavali na zdravim osnovama. Zbog toga sam - ne odajući se ničemu preterano, ne uživajući ni u čemu što je ekstremno - ostao normalan. Mada, svi mi članovi grupe “Legende” smo toliko normalni da smo postali nezanimljivi koliko smo normalni. Zato nas i nema puno u medijima, ali i bez toga stalno sviramo i svuda je prepuno.

Beogradska opera

Pre nego što je postao frontmen grupe “Legende” Ivan Milinković je devet godina pevao u Beogradskoj operi. Dobio je nekoliko značajnih nagrada i priznanja, a interesantno je da je 1995. osvojio prvo mesto na Međunarodnom takmičenju mladih operskih pevača u Koreji. “Legende” će u februaru održati 50. koncert u

Sava centru i proslaviti 25 godina postojanja. Za dve i po decenije ova grupa je održala čak 1.300 koncerata širom sveta.

Koliko god da te roditelji pripremaju za udarce u životu, za neke ostaneš nepripremljen. A to je ljudska zloba. Neosnovana zavist i želja da te spuste na svoj nivo ne biste li bili jednaki. A da ti pritom to ničim nisi izazvao.

Muziku ne doživljam kao posao već - neću da kažem misiju jer zvuči prepotentno - kao ljubav, nešto što proizilazi iz mene i obeležava moj život. Muzika je način života koji mi je dat da emotivno obogatim i dignem na viši nivo i sebe i ljude koji tu muziku slušaju. Veoma sam zadovoljan što ljude oko sebe mogu da usrećim. Pa i da rastužim tužnim pesmama. To je karakteristično za ovo podneblje - veselje uz tužne pesme.

Kao klinac sam umeo da se potučem zbog nepravde. Danas to, naravno, ne bih učinio. Bilo bi to krajnje necivilizacijski i poražavajuće u situaciji kada postoje mnogi drugi inteligentni načini da rešiš problem. Pravdoljubiv sam, a takvi su i ostali članovi grupe.

Ovako je počelo: Mali Ivan

S godinama sam neke stvari i bezobrazluke prestao da trpim, a onda sebi kažem: Čekaj, čoveče, ulož malo napora i daj mentalnoj kondiciji da radi za sebe. Moraš da naučiš da opraštaš jer je u tome veličina čoveka.

I u vojsci sam se jednom potukao! Potukao sam se zbog neke prozivke sa momkom sa kojim sam igrao fudbal. Sećam se samo da sam video sve zvezde kada me je zavalio! Što se kaže, muški sam to podneo! Kasnije sam pevao pesmu Tome Zdravkovića u jednom klubu u Zaječaru, a on mi je prišao i rekao: "Izvini što sam digao ruku na tebe. Tek sada shvatam tvoju dubinu, tvoju dušu i tvoju poruku." E, a za vojsku ima još nešto interesantno.

Lazara Marina, gitaristu "Legendi" koji je Dašu i nagovorio da osnuju grupu, zvanično sam upoznao '89. godine, a '81. je on podizao rampu u kasarni u Zaječaru kroz koju sam ja kao vozač prolazio i vozio našeg generala (smeh).

Mica je pravo ime moje supruge. Upoznali smo se '97. godine. Ona je bila fan grupe "Legende" i svoje krštene kumove je dovela na naš koncert u Požarevcu. Nisam je opčinio svojom fizičkom pojavom, nego onim iza fizikusa. Posle me je i odmerila, pa zaključila: "Ajd, nisi tako loš!" (smeh).

Ivan sa suprugom Micom u Grčkoj

I danas taj brak lepo funkcioniše uz obostranu spremnost na opraštanje i razumevanje. Ne idem sistemom negativne, već pozitivne selekcije. Ako bih gledao šta kome fali, često bih bio u dilemi i pitao bih se: Ivane, zašto si ti sa tom osobom?

Isto važi i za ženu i za prijatelje. Verujem da svako od nas nosi u sebi esencijalno dobro, ali valjda ljudi opterećeni nemaštinom, problemima na poslu, u ljubavi... postaju zatrovani. A tako im malo treba da ono najbolje u sebi pokažu.

U prvi brak sam ušao kada sam imao 31 godinu. Iskreno, ako bih rekao da sam tada bio u mladim godinama, onda bi trebalo ozbiljno da se zamislim pred svojom zrelošću. Dakle, sedam godina smo bili u braku, ali Vesna i ja se nismo našli u tome. Ovaj moj posao zahteva česta odsustvovanja iz kuće, a ona se puno angažovala oko studiranja - završila je jedan fakultet, zatim drugi, pa treći...

Čudi se što je omiljen među ženama

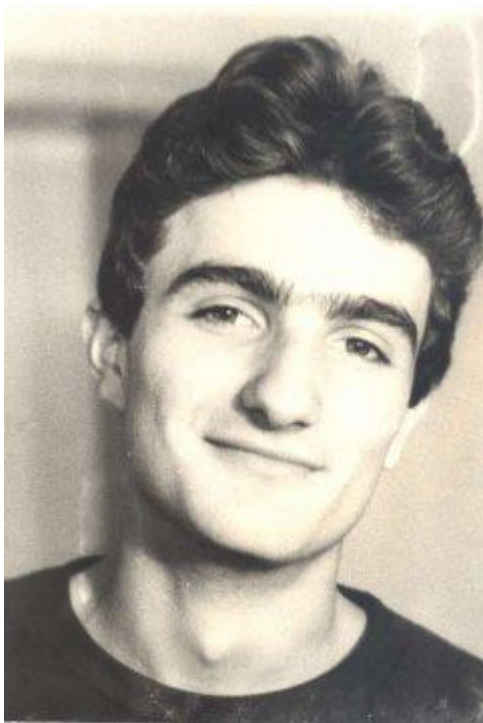
Vreme je prolazilo, a mi se nismo našli oko onoga što je srž braka - a to je želja za porodom, želja za decom. Svako od nas je jurio neko svoje mesto pod suncem, svoju karijeru... I eto, to je ta priča.

Gde god da otputujem, sve je mnogo lakše kada znam da imam svoju porodicu, tu mirnu luku kojoj se vraćam, u kojoj punim baterije, resetujem se i ostajem onaj Ivan koji sam bio i pre ovoga; svoj i dosledan. Koliko se više dajem na sceni, toliko u porodici tražim više mira ne bih li uspostavio balans.

Sin Filip puni devet godina u decembru. Najčešće njegovo pitanje glasi: "Tata, pa zar opet negde ideš?" A ja mu kažem: "Sine moj, dok tata ide negde, znači da ga ljudi traže i da vredi, neće valjati ako prestanu ga zovu."

Na estradi ima mnogo ljudi sa veštačkom popularnošću. Prosto je neverovatna gimnastika tih ljudi koji se povlače po medijima i poznati su po svim drugim stvarima osim po onome čime se bave. To je sramota! Kada bismo rekli realno, kao u sportu: "Hajde da izađemo na crtu", devedeset odsto njih ne bi izašlo.

Moj otac Janko je bio surovo realan. Umro je prerano. Majka je, hvala bogu, još živa i doživela je lepe stvari da joj se dete ostvari u profesiji. Otac mi je '91. godine rekao: "Sine, otvori se i pusti ono najbolje iz sebe, pokaži šta znaš i budi svoj." Umro je godinu dana kasnije...

Otac mi govorio: Pokaži šta znaš najbolje

Često dok pevam na koncertu pomislim na njega i pitam se šta li bi moj tata rekao na sve to. A umeo je da kaže da je talenat dat rođenjem, ali ono po čemu će nas ljudi poštovati jeste nadogradnja tog talenta, rad, rad i rad. Što više prepreka preskočiš, imaćeš veće priznanje kao čovek.

Ja da sam omiljen među ženama?! (smeh)

Sećam se, jednom su neke novine objavile moju sliku i napisale: muškarac nedelje.

Gledam ja u tu sliku, gledam... Onda stanem ispred ogledala, pa se opet gledam i pitam: Kako ja muškarac nedelje?!

Mislim se, bože mili, sve je moguće. Jer muškarac zapravo i ne zna kako ga ženski svet doživljava. (smeh)

Daša i Ivan na delu

Ono u šta mogu da proniknem jeste žensko srce. Verujem da su to prepoznale dame koje u velikom broju dolaze na naše koncerte.

Ovo podneblje gaji predstavu o balkanskom mačo tipu koji treba da bude namršten, da podvikne, lupi pesnicom o sto...

A ja sam, zamislite, borac za ženska prava i sa svojom suprugom se ravnopravno dogovaram o svemu. Mnogo poštujem dame jer bi bez njih ovaj svet bio tužan i turoban. Ne bi ga ni bilo.

Što bi rek'o Daša, mi emotivno nestabilni ljudi... Da, znam da zaplačem. Čovek sam trenutne inspiracije i na sceni kroz neke pesme umem da izrazim osećanja, pa i da budem na ivici suza. Publika često plače na našim koncertima, a emocije katkad budu toliko jake da su neke starije gospođe napuštale salu sa nitroglicerinom ispod jezika, a dešavalo se da dođe i hitna pomoć. Mnogi naši poštovaoci nakon koncerta kažu: "Uh, ovo treba preživeti."

Članak na linku

<http://www.blic.rs/Zabava/Vesti/282031/Umeo-sam-i-da-se-pobijem-ali-i-da-zaplacem>